

Sygnatura akt VI Ka 390/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 lipca 2017** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski (spr.)

Sędziowie SSO Marcin Schoenborn

SSO Kazimierz Cieślukowski

Protokolant Barbara Szkabarnicka

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2017 r.

przy udziale Bolesława Kozioła

Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.w G.

sprawy **A. M. ur. (...) w W.,**

syna T. i S.

oskarżonego z art. 233§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego, oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 17 lutego 2017 r. sygnatura akt IX K 658/12

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 17 lutego 2017 r. uznał oskarżonego A. M. za winnego tego, że w dniu 3 lutego 2010 r. składając zeznania, jako świadek w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Koszalinie, sygn. sprawy VI GC 42/09 zeznał nieprawdę co do swoich podpisów składanych przez niego na pokwitowaniach KW, tj. czynu stanowiącego przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. i za to na mocy art. 233 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie wobec oskarżonego warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Sąd na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywnę w rozmiarze 50 stawek dziennych, wysokość jednej stawki ustalając na 50 złotych.

Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Od tego wyroku jednobrzmiące apelacje wywiedli oskarżony i jego obrońca, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 413 § 1 pkt. 4 k.p.k. oraz art. 413 § 2 § 1 k.p.k. poprzez brak dokładnego określenia w wyroku skazującym przypisanego oskarżonemu czynu poprzez nie

określenie w wyroku skazującym, co do których pokwitowań KW, oskarżony zeznał nieprawdę, że ich nie podpisywał, w sytuacji gdy oskarżony części pokwitowań KW nie kwestionował i przyznał, że zostały przez niego podpisane osobiście, co ma istotny wpływ na treść wyroku, bowiem nie wiadomo w jakim zakresie oskarżony zeznał nieprawdę;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez brak dokładnego określenia w wyroku skazującym przypisanego oskarżonej czynu, tj. pominięcie w wyroku skazującym znamienia przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. jakim jest znamię „pouczenia o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie i odebranie przyrzeczenia”, co ma istotny wpływ na treść wyroku bowiem kwalifikacja prawna czynu (art. 233 § 1 k.k.) nie znajduje pełnego oparcia we wszystkich elementach przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego;

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób ogólnikowy i pobieżny, bez przypisania konkretnych dowodów do faktów, jakie tymi dowodami miałyby być udowodnione oraz lapidarne odniesienie się do podstawy prawnej wyroku oraz znamion czynu przypisanego oskarżonemu;

4. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 410 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia na nieujawnionym materiale dowodowym znajdującym się na kartach: 944-956 w postaci opinii biegłego sądowego w dziedzinie grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów mgr J. Z. (1) oraz w postaci dowodu z zeznań świadka W. C., przesłuchanego w drodze pomocy prawnej, co uzasadniało konieczność ujawnienia tego dowodu w toku rozprawy głównej;

5. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. oraz 170 § 2 k.p.k. polegającą na niesłusznym oddaleniu wniosków dowodowych obrońcy i oskarżonego jako zmierzających do przedłużenia postępowania i nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy oraz braku uzasadnienia dla wydanych w tym zakresie postanowień, podczas gdy złożone wnioski dowodowe dotyczyły istotnych w sprawie okoliczności i nic zmierzały do przedłużenia postępowania;

6. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 6 k.p.k. poprzez ograniczenie prawa oskarżonego do obrony, z uwagi na oddalenie wniosku o uzupełniające przesłuchanie świadka M. K. (1), które zostało przerwane na rozprawie w dniu 19 marca 2014 r. i nigdy nie dokończony, a w konsekwencji pozbawienie możliwości zadania świadkowi dalszych istotnych w sprawie pytań przez oskarżonego i jego obrońcę;

7. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, w następstwie uznania za wiarygodną opinię biegłego J. Z. (1) w sytuacji kiedy przedmiotowa opinia jako niepełna, niejasna oraz wewnętrznie sprzeczna nie pozwalała na dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie;

8. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego oraz obrońcy oskarżonego o wydanie przez biegłego J. Z. (2) opinii uzupełniającej z uwagi na niejasność i niepełność opinii poprzez uznanie, iż wniosek ten w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania, podczas gdy z analizy w/w opinii wynika, iż biegły w ogóle nie dokonał analizy każdego ze 133 podpisów na kwestionowanych dowodach wypłaty KW z osobna, a które objęte są aktem oskarżenia;

9. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 193 k.p.k. w zw. z art. 194 pkt 2 k.p.k. poprzez niewłaściwe zakreślenie tezy dowodowej i nakazanie biegłemu ustosunkowanie się do innej opinii, podczas gdy opinia biegłego nie może dotyczyć oceny trafności wydanej opinii innego biegłego, co z kolei mogło spowodować zasugerowanie się uprzednio wydaną opinią przez biegłego i jej wnioskami;

10. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka M. K. (2) i uznaniu jego zeznań jako w pełni wiarygodnych i zgodnych z zeznaniami D. K. i M. K. (3), podczas gdy jego zeznania jako osoby najbardziej zainteresowanej w sprawie oraz z

uwagi na uprzednią karalność świadka za fałszowanie dokumentów powinny być oceniane z dużą ostrożnością i nie są zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, bowiem z zeznań świadków D. K. i M. K. (3) nie wynika choćby to, że to świadek wraz z D. K. wypłacił pieniądze oskarżonemu w listopadzie 2008 r., bowiem D. K. zeznała, że okoliczności tej nie pamięta i wówczas nie pracowała już w (...) sp. z o.o. i pojawiała się tam nieregularnie oraz że to D. K. podpisała druki KW, podczas gdy podpisała je M. K. (3) oraz to aby wszystkie KW miały odzwierciedlenie w księgowości spółki i jej raportach kasowych, bowiem jednocześnie zaprzeczył temu świadek J. S. (1), który jako biegły badał finanse i rachunkowość (...) sp. z o.o.;

11. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka D. K. polegającej na bezpodstawnym przyjęciu, że świadek zeznała, iż oskarżony podpisywał w jej obecności dowody otrzymania pieniędzy od spółki (...) sp. z o.o. podczas gdy świadek zeznała jedynie, że ona przygotowywała tylko druki wypłaty i nie pamięta kto wypłacał te pieniądze i jaka była procedura wypłat gotówkowych dla firmy oskarżonego, oraz że nie pamięta czy tego dnia w ogóle była w firmie i była świadkiem wypłaty pieniędzy oskarżonemu;

12. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka M. K. (3) polegającej na bezpodstawnym przyjęciu, że świadek zeznała, iż na potwierdzeniach wypłat podpisany był oskarżony, podczas gdy świadek zeznała jedynie, że „wydaje jej się, że ta parafka to podpis Pana M.” i w żadnym miejscu nie potwierdziła kategorycznie, że jest to podpis oskarżonego, nie widziała nigdy faktur wystawionych przez oskarżonego i o fakcie ich uregulowania wie jedynie od świadka M. K. (1);

13. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań świadka J. S. (1), który jako biegły sądowy badał rachunkowość (...) sp. z o.o., a który zeznał, że w zakresie dokumentacji związanej z 132 dokumentami KW objętymi aktem oskarżenia stwierdzonych zostało szereg nieprawidłowości i antydatowania całego systemu ewidencji księgowej (...) sp. z o.o. w tym zakresie oraz brak jest jakiegokolwiek racjonalnego i gospodarczego uzasadnienia dla zawartych przez M. K. (2) porozumień inwestycyjnych w listopadzie 2008 r. oraz że tylko niekwestionowane przez oskarżonego 34 dowody KW zostały prawidłowo wprowadzone do systemu księgowego (...) sp. z o.o.;

14. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań świadka eksperta M. G., który zeznał, że podpis oskarżonego jest podpisem nieskomplikowanym i łatwym do podrobienia przez osobę trzecią;

15. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z zeznań świadka M. J., a który potwierdził niemal ze 100 procentową pewnością, że plik zawierający potwierdzenia sald pomiędzy (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. na kwotę blisko 5 mln zł nie został przez nikogo zmodyfikowany oraz że został wysłany z maila (...);

16. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegające na jednostronnej i dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego, dokonanej przez Sąd z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, przeprowadzonej wyłącznie na niekorzyść oskarżonego oraz bezkrytycznym obdarzeniu zeznań świadków M. K. (1), D. K., M. K. (3) walorem wiarygodności, co w konsekwencji doprowadziło do niezgodnego z rzeczywistym stanem rzeczy ustalenia stanu faktycznego i następnie uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie daje wystarczających podstaw do przypisania oskarżonemu winy w tym zakresie;

Apelacje w konsekwencji wskazanych uchybień podniosły także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynu z art.

233 § 1 k.k.. podczas gdy obiektywna i swobodna ocena materiału dowodowego oraz wszystkich okoliczności sprawy nie dają wystarczających podstaw do przypisania oskarżonemu winy i sprawstwa w zakresie tego czynu.

Powołując się na powyższe zarzuty oskarżony i jego obrońca wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Wyrok zaskarżył również oskarżyciel publiczny, na korzyść oskarżonego i zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, a to art. 4 § 1 k.k. in fine przez niewskazanie przywołanego przepisu w treści orzeczenia, w sytuacji gdy całokształt uregulowań dotyczących skazania w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. był korzystniejszy dla oskarżonego;
2. obrazę prawa materialnego, a to art. 70 § 1 pkt 1 k.k. przez brak wskazania punktu 1 tego przepisu w treści orzeczenia, w sytuacji gdy całokształt uregulowań dotyczących skazania w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. był korzystniejszy dla oskarżonego;
3. obrazę art. 33 § 1 i 3 k.k. przez jego pominięcie w podstawie wymiaru kary grzywny.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku przez ujęcie w podstawie skazania art. 4 § 1 k.k. oraz w punkcie 2 dodanie punktu 1 przy art. 70 § 1 k.k. oraz uzupełnienie podstawy wymiaru grzywny o art. 33 § 1 i 3 k.k.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wywiedzione apelacje oskarżonego i jego obrońcy skuteczne okazały się o tyle, że w wyniku ich wywiedzenia konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania, bowiem stwierdzone uchybienia są istotne o tyle, że koniecznym jest ponowne rozpoznanie sprawy.

W rzeczywistości doszło do naruszenia przepisów postępowania, które, jak wynika z treści pisemnych motywów wyroku, miało wpływ na treść orzeczenia. Sąd dopuścił się naruszenia przepisu art. 410 k.p.k., które skutkować musi uchyleniem zaskarżonego orzeczenia oraz przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, nadto z przyczyn tych sporządzone uzasadnienie nie spełnia wymogów przepisu art. 424 k.p.k.

Zgodnie z art. 410 k.p.k. sąd powinien opierać swoje ustalenia faktyczne jedynie na dowodach przeprowadzonych na rozprawie głównej, co oznacza, iż sąd winien poddać analizie tylko te dowody które - w sposób zgodny z wymogami procedury karnej - przeprowadzone zostały w toku rozprawy, tak, by czynić ustalenia faktyczne tylko na podstawie dowodów, do których strony mają dostęp w jej toku.

Powyższa konstatacja nie budziła nigdy wątpliwości w doktrynie i orzecznictwie:

- „zawarty w przepisie art. 410 k.p.k. obowiązek sądu rozstrzygania na podstawie całokształtu ujawnionych okoliczności będzie przez sąd respektowany, gdy zgodnie z obowiązującą ustawą procesową przeprowadzi on dowody, w tym również te wnioskowane przez strony i prawidłowo rozważy całokształt ujawnionych w ten sposób okoliczności, zwłaszcza te istotne dla rozstrzygnięcia.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2007r. sygnatura II KK 120/07, LEX nr 282233);

- „art. 410 k.p.k. jest przejawem zasady bezpośredniości i oznacza, że podstawę orzeczenia mogą stanowić dowody prawidłowo przeprowadzone i ujawnione na rozprawie, a następnie ocenione przez sąd orzekający z poszanowaniem art. 7 k.p.k.” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2007r. sygnatura II KK 264/06, OSNwSK 2007/1/274).

Rację mają skarżący: oskarżony i jego obrońca, wskazując, że błędy w zakresie przeprowadzenia dowodów miały wpływ na ocenę materiału dowodowego i przeniknęły do ustaleń faktycznych.

Treść uzasadnienia wyroku wskazuje, iż Sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych w sprawie bazował na zeznaniach świadka W. C. (k. 754, k. 62-63, płyta CD k. 756), jednakże świadka tego przesłuchiowano w drodze pomocy prawnej, co powodowało iż należało na mocy art. 393a k.p.k. odtworzyć zapis tego przesłuchania, który sporządzono zgodnie z art. 147 § 2 pkt 2 k.p.k. Samo przywołanie karty na której znajduje się płyta CD w uzasadnieniu wyroku nie oznacza przeprowadzenia dowodu na rozprawie, a Sąd i strony z dowodem tym nie miały możliwości zapoznać się na rozprawie.

Odnosnie kolejnego dowodu – zeznań świadka M. K. (2) – rzeczywiście nie zakończono przesłuchania tego świadka. Sąd na rozprawie w dniu 19 marca 2014 r. postanowił „przerwać przesłuchanie świadka i dokończyć jego przesłuchanie po nadejściu akt z Sądu Okręgowego w Koszalinie” a rozprawę odroczone do dnia 9 maja 2014 r. (karta 338). Kolejne terminy rozpraw nie doszły do skutku a później świadka już nie wzywano. Następnie na rozprawie w dniu 16 lutego 2016 r. Sąd (nota bene bez podania postawy prawnej) nie uwzględnił wniosku o uzupełniające przesłuchanie świadka M. K. (2), ponieważ okoliczność na jaką został złożony wniosek nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (karta 801). Nie wynika stąd zatem w jakich okolicznościach skryształizowała się decyzja, iż świadek ten będzie dalej słuchany, mimo że przesłuchania formalnie nie zakończono i nie została wyczerpana pula pytań do świadka, zatem stanowiło to naruszenie art. 6 k.p.k. poprzez ograniczenie prawa oskarżonego do obrony

Powyżej przytoczone stwierdzenie Sądu jest o tyle dziwne, że wcześniej Sąd widział konieczność zakończenia przesłuchania świadka i wzywał go na rozprawę, a przecież właśnie M. K. (2) był osobą która miała oskarżonemu wręczać pieniądze objęte kwestionowanymi przez oskarżonego w swych zeznaniach drukami KW, zatem trudno uznać, że informacje tego świadka nie mają znaczenia dla toczącego się postępowania. Trafnie zauważają w apelacjach skarżący, że przesłuchanie tego świadka zakończyło się na kwestii wyjaśnienia dlaczego pieniądze wypłacone według świadka oskarżonemu w całości zostały zaksięgowane dopiero w grudniu 2009 r., podczas gdy pokwitowania KW objęte aktem oskarżenia obejmują daty od lutego do 19 listopada 2008 roku, a więc okres 10 miesięcy, co zresztą jest alogiczne i zostało zakwestionowane w opinii oraz zeznaniach J. S. (1).

Sąd w uzasadnieniu wyroku oceniając zeznania J. S. (1) wskazał że jeżeli warunkowo założyć, że dokumenty w księgowości były „antydatowane”, jak podaje świadek, to nie podważa to faktu, że podpisy na kwestionowanych dokumentach złożył oskarżony.

Wymaga jednak podkreślenia, iż przecież podstawową przesłanką przyjęcia wiarygodności świadka M. K. (2) było ustalenie, iż wypłacał on oskarżonemu pieniądze, które były należne firmie oskarżonego, zatem dokumenty KW dokumentują faktyczne wydanie pieniędzy z firmy (...) sp. z o.o. Takie założenie jest podstawowym dla ustalenia wiarygodności pozostałych elementów zeznań świadka M. K. (2),

Jednakże świadek J. S. (1) podkreślił, po zapoznaniu się z dokumentacją firmy (...) sp. z o.o. i wydając w innej sprawie opinię jako biegły sądowy z zakresu rachunkowości, że wszystkie dokumenty związane z operacjami (...) sp. z o.o. a dotyczące dowodów KW, których dotyczą postawionego oskarżonemu zarzutu były wprowadzone do księgowości dopiero 28 listopada 2008 r. i zostały w sposób nieudolny antydatowane, bo np. w zestawieniu z lutego 2008 r. powoływano się na dokumenty z sierpnia 2008 r.. kiedy nie mogły one jeszcze przecież istnieć. Ponadto, z dokumentów tych wynika, że (...) sp. z o.o. nadpłaciła firmie oskarżonego 687 tys. zł i wypłacała środki do których w ogóle nie była zobowiązana.

W kontekście tych zeznań trudno uznać, że nie było podstaw do kontynuowania przesłuchania świadka M. K. (2), który do tychże kwestii finansowych nie odniósł się w swych zeznaniach, i dla przykładu nie wiadomo dlaczego M. K. (1) podpisał się pod potwierdzeniem salda (...) sp. z o.o. na rzecz (...)sp. z o.o. na kwotę 5 mln zł skoro spółka ta wypłacała wcześniej pieniądze oskarżonemu, i dlaczego w listopadzie 2008 roku nastąpiła nadpłata firmie oskarżonego (niezależna od przyszłych dostaw) choć wydaje się to absurdalnym.

Trafnie więc zauważają skarżący: oskarżony i jego obrońca, że świadek M. K. (2) jest w niniejszej sprawie kluczowym świadkiem, a jednocześnie najbardziej zainteresowanym niekorzystnym rozstrzygnięciem sprawy dla oskarżonego z uwagi na toczący się równolegle spór cywilny.

Podkreślić bowiem trzeba iż na sądzie orzekającym spoczywa obowiązek oparcia ustaleń faktycznych na całokształcie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, przy czym sąd ten ma obowiązek mieć na względzie wszystkie okoliczności ujawnione i istotne dla sprawy, co ma szczególne znaczenie, gdy zachodzą w zebranych materiale dowodowym istotne różnice, winien różnice te i sprzeczności wyjaśnić. Przy gromadzeniu i ocenie dowodów sąd orzekający obowiązany jest uwzględniać okoliczności przemawiające za i przeciw oskarżonemu, a nadto dokonać ich oceny z zachowaniem wskazań wynikających z art. 7 k.p.k.

Zaznaczyć także należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego - art. 7 k.p.k. jedynie wtedy, gdy:

- a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2§2 k.p.k.),
- b) stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),
- c) jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.).

Trafnie wskazują w kontekście wyżej przytoczonych pryncypiów skarżący: oskarżony i jego obrońca na wątpliwości co do oceny opinii świadka - eksperta dokumentów M. G.. Sąd wskazał, iż nie oparł się na opinii świadka - eksperta dokumentów M. G., który stwierdził, że parafy nakreślone na kwestionowanych dokumentach stosunkowo łatwo można podrobić. Sąd wskazał, iż stwierdzenie to w żaden sposób jednak nie podważa opinii J. Z. (1), który zbadał oryginały i miał do dyspozycji podpisy oskarżonego z różnych źródeł.

Należy wszakże zauważyć iż opinia biegłego sądowego J. Z. (2) nie wypowiedała się w ogóle w zakresie naśladowstwa, zatem biegły wprost nie wypowiedział się odnośnie kwestii które wynikały z opinii świadka - eksperta dokumentów M. G.. Biegły J. Z. (1) w opinii stwierdził iż podziela wnioski opinii wydanej przez (...), jednakże samodzielnie nie wypowiedział się odnośnie kwestii które wynikały z uzupełniającej opinii Instytutu z dnia 27 kwietnia 2012 r. a które częściowo rozwiewają wątpliwości wskazane we wnioskach o uzupełnienie opinii z dnia 6 lutego 2017 r. : obrońcy i oskarżonego.

Trudno w tej sytuacji twierdzić iż opinia biegłego jest kompletna, skoro pewnych kwestii w ogóle nie podnosiła. Ponadto należy zauważyć, iż Sąd nakazał w dniu 30 stycznia 2017 r. poinformowanie stron o nadejściu opinii biegłego zakreślając termin do ustosunkowania się do tej opinii do dnia rozprawy którym miała mieć miejsce w dniu 7 lutego 2017 r.(karta 975). Wnioski o uzupełnienie opinii oskarżonego i jego obrońcy datowane są 6 lutego 2017 r. zatem trudno uznać, iż zmierzają wyłącznie do przedłużenia postępowania skoro zostały złożone w czasie jaki stronom Sąd dał na ustosunkowanie się do opinii, nadto treść postanowienia wskazywałaby iż w ocenie Sądu uzupełnienie opinii byłoby nieprzydatne dla postępowania co jednak stanowi zupełnie inną, merytoryczną podstawę oddalenia wniosków. Nota bene Sąd podstawy prawne swojej decyzji nie podał w treści postanowienia z dnia 7 lutego 2017 r.

W ocenie Sądu Okręgowego koniecznym jest uzyskanie odpowiedzi biegłego na wątpliwości dotyczące możliwości naśladowstwa podpisów oskarżonego, w szczególności w kontekście momentu w jakim dokumenty księgowo zostały wprowadzone do księgowości firmy (...) sp. z o.o., jako że w tym zakresie treść wyjaśnień oskarżonego potwierdzać zdaje się opinia biegłego J. S. (1).

Ponadto w ocenie Sądu Okręgowego koniecznym jest szczegółowe przesłuchanie osób z firmy (...) sp. z o.o. które miały być obecne przy przekazywaniu pieniędzy w tej firmie oskarżonemu, bowiem szczegółowość zeznań złożonych w sprawie niniejszej i w sprawie Sądu Okręgowego w Koszalinie o sygn. VI GC 42/09 jest diametralnie różna.

Dlatego też w ocenie Sądu Okręgowego, ponieważ kwestie te nie zostały wyjaśnione w toku dotychczasowego postępowania sądowego, koniecznym jest ponowne rozpoznanie sprawy i wyjaśnienie powyższych kwestii.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd przeprowadzi postępowanie dowodowe niezbędne dla poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych, wyjaśniając kwestie wskazane powyżej.

Nie przesądzając rozstrzygnięcia w przedmiocie winy oskarżonego należy stwierdzić, iż właściwie zgromadzony materiał dowodowy powinien być przez Sąd poddany wnikliwej ocenie, przy zachowaniu zasad swobodnej oceny dowodów i zasad logicznego rozumowania, pozwalającej na ustalenie, bądź wykluczenia istnienia przesłanek odpowiedzialności oskarżonego w zakresie zarzucanego mu przestępstwa, zaś wyniki analizy materiału dowodowego przez Sąd I instancji powinny zaś znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku, zgodnie z treścią art. 424§1 i 2 k.p.k. oraz uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej. Sąd, kierując się zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, winien poczynić właściwe ustalenia faktyczne i wypowiedzieć się w przedmiocie winy bądź niewinności oskarżonego.